

Op 11 juni 1940 leverde de commissaris van politie een lijst van 38 Vlissingse Joden aan de Ortskommandant. Op 8 oktober 1940 moesten alle ambtenaren een ariërverklaring invullen. Op 1 november 1940 werd deze maatregel uitgebreid tot bestuursleden van verenigingen die financiële bijdragen van de lokale overheid ontvingen. Steeds meer maatregelen werden genomen om de Joden verder in een isolement te brengen, van het verbod op ritueel slachten tot het verbod voor Joden om bloed te doneren en het verbod voor Joodse kinderen om deel te nemen aan klassikaal zwemonderwijs: racisme in de meest absurde en weerzinwekkende zin. In januari 1941 werd de lijst van Vlissingse Joden van juni 1940 geactualiseerd met nog een negental namen. In april 1941 moesten de Joden hun radiotoestel inleveren (andere Nederlanders moesten dat pas in 1943); beschadigde apparaten moesten op kosten van de oorspronkelijke eigenaar worden hersteld. Op 2 mei 1941 stuurde de commissaris van politie een lijst van de negen ingeleverde radio's naar Den Haag, compleet met merk en typenummer. In de zomer van 1941 verschenen de borden Verboden voor Joden. Joden mochten niet meer publiek baden in zee-, strand- en zwembaden. Joodse schoolkinderen moesten op afzonderlijke scholen worden bijeengebracht. Alle Vlissingse scholen meldden desgevraagd dat ze geen Joodse leerlingen hadden, behalve de Vereniging voor Bijzonder Lager Onderwijs op Gereformeerde Grondslag. Dit bestuur weigerde om principiële redenen de gevraagde informatie te verstrekken. In 1942 werden de anti-Joodse maatregelen nog uitgebreid; zo werd het Joden verboden om auto te rijden, te vissen of te telefoneren.

In maart 1942 kregen alle Vlissingse Joden een brief waarin de Joodse Raad (door de Duitsers ingeschakeld om de Joodse gemeenschap medeverantwoordelijk te maken voor hun anti-joodse beleid) hun aankondigde dat ze op dinsdag 24 maart zouden moeten verhuizen naar Amsterdam. U moogt aan bagage zooveel medenemen als ieder gezinslid kan dragen. De evacuatie werd uitgevoerd door de gemeentepolitie. Terwijl het vertrek van de Joden uit Middelburg een dramatisch gebeuren was, zijn er geen verhalen bekend over het vertrek van de Joden uit Vlissingen. Gingen zij lopend naar het station? Werd er afscheid van hen genomen? ... Opmerkelijk is het feit dat in de dagelijkse meldingen van de commissaris van politie aan de Ortskommandant deze belangrijke gebeurtenissen niet zijn opgetekend. ... Ook in de maandrapportage van de politie werd er met geen woord gerept over genoemde evacuatie en ook burgemeester Van Woelderen besteedde er in zijn nieuwjaarsredes geen aandacht aan. Van de vele personen die ik [Adri Meerman] sprak, was er niemand die zich iets kon herinneren over deze evacuatie. Mogelijk hangt dit samen met het feit dat er in Vlissingen voortdurend sprake was van evacuatie. Later tijdens de oorlog leek Vlissingen bijna op een spookstad. Evacuatie was gemeengoed geworden en men verwachtte na verloop van tijd weer terug te komen. Wellicht dacht men hetzelfde over de joden die 'tijdelijk' naar Amsterdam moesten evacueren. Van de meeste Vlissingse Joden staat hun sterfdatum in Auschwitz en Sobibor exact vermeld.

Bron: Joods Vlissingen